

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 9

Глава 8: Победа на Запад

Една философия ще доведе идеята си до победа само ако обедини в редиците си най-смелите и енергични елементи на своята епоха и народ и ги постави в твърдите форми на една бойна организация."

Адолф Хитлер, *Mein Kampf*, том 2, глава V

Силите на Вермахта са в процес на прочистване в Норвегия, когато на 10 май започва западната офанзива на Хитлер и фон Манщайн. Германското настъпление през Ардените особено се харесва на Хитлер, тъй като не преминава в Ниската земя. Противно на общоприетите истории, той не се интересува от натрупване на чужди недвижими имоти, а иска да ограничи и прекрати конфликта възможно най-скоро, за да предотврати неговото

разпространение. Във военните си директиви, издадени до всеки командир на Вермахта на Западния фронт месеци преди началото на кампанията през 1940 г., фюрерът отново и отново подчертава, че не трябва да се допускат никакви нарушения на неутралните държави. Още в първата си директива за водене на войната той заявява, че "гаранциите за неутралитет, дадени ни от Холандия, Белгия, Люксембург и Швейцария, трябва да бъдат стриктно спазвани". Във Втората си директива той нарежда, че "входелите на Балтийско море ще бъдат минирани, без да се нарушават неутралните териториални води" (38, 41). По-късно той подчертава пред Кригсмарине: "Неутралитетът на всички неутрални държави трябва да се спазва изцяло" ("Строго секретно, само за офицери, Ц.-ин-Ц., ВМС, Берлин, 4 август 1939 г."). Тези директиви са строго секретни военни заповеди, публикувани за първи път дълго след края на войната (през 1964 г.).

В контраст със скрупульозното зачитане от страна на Хитлер на суверенитета на неутралните държави в периферията на бойните действия, съюзническите командири планират да окупира Белгия с британските експедиционни сили, ръководени от генерал лорд Горт, и френския XVI корпус, ръководен от генерал Фагалд, поне още на 24 октомври 1939 г. Така нареченият план "Дайл" получава името си от реката, където армията на Горт планира да се свърже с белгийските сили пред Антверпен. Тази "лична и тайна инструкция" (Innes, 117) е предадена на белгийската върховна главна квартира, където нейните командири безрезервно одобряват нарушаването на неутралитета на собствената си страна. С кимването на белгийския крал Леополд III генерал Жорж, представляващ френското върховно командване, "превръща временния план "Дайле" в окончателна заповед" на 14 ноември (ibid.). Когато Хитлер научава за белгийското предателство, той незабавно нарежда на своя Вермахт да се подготви за завземането на Нидерландия, преди да успее да се съедини с англо-френските армии. Демократичните власти в тези малки държави се надяваха да се възползват от победата на Съюзниците; по-конкретно от лесната кражба на нови територии за сметка на Северна Германия, които да приютят нарастващото им население.

След като опитът на Англия да завладее Норвегия беше осуетен, другата заплаха на съюзниците - Нидерландия - трябваше да бъде не по-малко старателно унищожена. Затова в 05:45 ч. на 10 май - само два часа преди британските и френските сили да навлязат в Ниските земи - военни самолети на Луфтвафе нанасят удари по летища в Белгия.

Най-голямото препятствие пред настъплението на Хитлер е белгийската крепост Ебен Емаел - най-мощното и технологично усъвършенствано укрепление на Земята. Всеобщо считано във военните среди за

"непревземаемо", то е не само ключът към отбраната на Лиеж, но и към цялата Западна кампания. Самото му съществуване е убедило почти всички генерали - германски и съюзнически - че то ще разбие или ще затрупа и най-тежката офанзива, хвърлена срещу него. Командващата подземна позиция на Ебен Емаел беше непристъпна за сухопътните сили, които не можеха да заобиколят форта, а бункерите му бяха абсолютно непробиваеми за най-големите въздушни бомби, дори за тежките артилерийски снаряди. Той напълно доминираше в стратегическия шарнир на хитлеристката офанзива, където се пресичаха река Мьоза и Албертовия канал. Шлюзовете на този канал се контролирали от наблюдатели в крепостта. Самото съществуване на белгийското укрепление е цитирано от стратегите на германския генерален щаб срещу плана на фон Манщайн. Разбира се, конвенционалните сили никога не биха могли да преминат през Ебен Емаел.

За пореден път Фюрерът търси човек, който е бил изтласкан на заден план от началниците на Върховното командване на армията заради новаторските си идеи. Генерал Курт Щудент вярваше, че изключителна отбрана може да бъде превзета изненадващо с минимални загуби на човешки живот чрез войници, които се приземяват невидимо с планери. Хитлер се съветва със Студент и двамата разработват детайли за атака с планери на разсъмване срещу Ебен Емаел. Планираното нападение е толкова важно, че Фюрерът отлага цялата западна офанзива до превземането на крепостта, от което всъщност зависи цялата кампания.

На височина 7500 фута неповторимите Ju 52, теглещи 39 DFS 230, отрязват своите дървени крилати заряди и се обръщат обратно към германската граница, което позволява на планерите - всеки от които носи по осем тежко въоръжени десантчици и експерти по взривните вещества - да се приземят в пълна тишина на мостовете по река Маус и канала Алберт, включително Ебен Емаел. Десантът е безупречен и напълно незабелязан от защитниците. Въпреки че са били напълно изненадани, те са отвърнали на удара с голяма сила и умения. Но докато се съвземат от шока, че се сблъскват с германски войници на самия покрив на непобедимата си крепост, десантчиците са извели от строя две 120-милиметрови оръдия и девет 75-милиметрови оръдия; с други думи, цялата горна артилерия на крепостта. В рамките на 24 часа предполагаемо "непревземаемият" бастион от 700 елитни войници падна под ударите на 70 парапланеристи, които загубиха шестима убити и двадесет ранени. През огромната пролука в съюзническата отбрана, оставена от падането на тази най-могъща крепост в света, настъплението на Вермахта залива Белгия.

Междувременно други делтапланеристи бързо превземат мостовете при

Велдвезелт и Вроенхавен, по които германските сили нахлуват. Хитлер, генерал Щудент и неговите парашутисти постигат военно чудо без precedent; единственото най-важно действие в цялата кампания и една от най-големите, най-уникалните победи в летописите на военното дело. По думите на *"Илюстрирана енциклопедия на Маршал Кавендиш за Втората световна война"*(стр. 141, том I): "Не е взет под внимание творческият усет на Адолф Хитлер, който лично се интересува от планирането на изненадващото превземане на мостовете на канала Алберт, въпреки скептицизма на О.К.В."

Само за седмица британската и френската армия са изтласкани от Белгия. Напълно изненадани от неочакваната капитулация на Ебен Емаел, съюзническите армии се отдръпват назад, за да се скрият зад друго укрепление, което смятат за неуязвимо - линията Мажино. Същият манталитет от Първата световна война, който доминираше в германския генерален щаб, вкамени френската стратегия. Но фюрерът погледна отвъд остарелите конвенции. Според плана, разработен от него заедно с фон Манщайн, неговото Луфтвафе изчиства небето от вражески самолети, докато удря съюзническите сухопътни сили, които едновременно са опустошавани от танковете, взривявани от подвижната артилерия и унищожавани от пехотата. Духът на националсоциалистическото сътрудничество прекрасно координира всички тези различни елементи на битката в един бърз, винаги движещ се напред, непрекъснат блицкриг, който държи в равновесие превъзходящия го по численост враг.

Навсякъде, където французите и британците се опитваха да се противопоставят, им бяха нанасяни съкрушителни удари, след което германците се насочваха към следващата цел, без да оставят на врага време да си поеме дъх, камо ли да реагира. Скоростта и жестокостта на тази тактика изнервят съюзническите сили. До 20 май, само десет дни след началото на офанзивата, френските и британските сухопътни сили са разделени на две. Приливът се обърна. За тяхна чест, когато войната започна да се развива срещу тях, те храбро се опитаха да си върнат изгубената инициатива, като импровизираха мощна контраофанзива срещу 7-а танкова дивизия, която тъкмо беше достигнала края на запасите си, напредвайки до Камбре. Съюзническите командири разбират несигурното положение на танковете и, мислейки бързо, пускат в действие по два свежи британски и френски танкови батальона, които сериозно превъзхождат по численост германците, на които им липсват боеприпаси, и ги заплашват с унищожение. Близо до Арас френските танкове "Шар Б" изненадват германската броня от близко разстояние, унищожавайки отблизо "Панцер Марк IV" - три от

единствените тежки танкове на Вермахта.

Ударът на съюзниците можеше да успее, ако 7-и танцър не беше воден от човек, който по-късно щеше да се прочуе в Северна Африка - генерал Ервин Ромел. Той организира инсценировка на отстъпление. Когато французите радостно го последваха, той внезапно обърна бронята си срещу тях, окървави и спря напредването им, след което разпръсна уплашените британци, които предположиха, че евакуира Камбре. Когато една от колоните му беше задържана в село от двадесет френски тежки танка, той заповяда на един Панцер IV да изненада вражеския тил. Екипажът му се втурва към врага, яростно стреляйки от упор със 75-милиметровите си оръдия, като за около двадесет минути избива 14 от големите "Шар Б" и принуждава останалите да се предадат. Нито веднъж по време на цялата кампания Съюзниците не са постигали нещо, което да се доближава до толкова зрелищна акция. Въпреки че всеки от неговите танкове се сблъсква с пет вражески, Ромел ангажира съюзниците достатъчно дълго, за да пристигнат пикиращите бомбардировачи "Щука", които изравняват със земята всеки френски и английски танк в областта.

На следващия ден, 21 май, германската офанзива се насочва на север към пристанищата Булон и Кале в Ламанша, за да прекъсне всякава подататъшна помощ от Великобритания. Осъзнавайки важността на ситуацията, войниците от В.Е.Ф. предприемат отчаяна защита, която продължава пет дни на интензивен обстрел и въздушни атаки. С падането на тези жизненоважни пристанищни градове Съюзниците организират друга числено смазваща контраофанзива, включваща британски сили и френската Първа армия, които настъпват от север, докато френските Седма и Десета армия атакуват от юг; между тях се намира по-голямата част от германската бронетехника. Допълнителни *Spitfire* и *Hurricanes* на R.A.F. долетяха от английските си бази, за да осигурят прикритие на френските Dewoitines, Blochs и Morane-Saulniers. Докато Месершмитите се заплитаха с тях в небето високо над главите им, пикиращите бомбардировачи "Стука" разбиваха френско-британския контраудар, който беше допълнително разпран от тежката артилерия, а след това получи *преврат от* пехотата. Френско-британското отстъпление се подновява; този път то е насочено към Париж.

Но каузата на съюзниците все още не е загубена. Многобройни френски армии все още бяха непокътнати с всичките си боеприпаси и припаси, докато числеността на танковите войски, след две седмици на непрестанно тежко движение и боеве, беше намаляла до 30%. Генерал Максим Вайганд, командващ всички съюзнически сили, се канеше да започне тотална атака за отвоюване на Камбре, където не можеше да се очаква, че слабата германска

отбрана ще устои на осемте съюзнически дивизии, изправени срещу нея. За успеха на операцията обаче е необходима помощта на британските сухопътни сили, особено танковете, и най-вече подкрепата на RAF. Атаката на Вайганд предвещава успех и всъщност вече е в ход, когато за негово учудване британците обръщат опашката си и побягват към Дюнкерк. Генерал лорд Горт, командващ Б.Е.Ф., получава лична заповед от новия министър-председател Уинстън С. Чърчил да изостави френските и белгийските си съюзници на терен, без да ги уведоми. Офанзивата на Вайганд се проваля и съдбата на Франция е предрешена. Чърчил гръмко осъжда крал Леополд като "предател", въпреки че монархът го уведомява пет дни преди капитулацията на Белгия; това е с пет дни повече, отколкото британците уведомяват съюзниците си на континента.

На 5 юни започват операциите на Вермахта срещу останалите съюзнически сили в южната част на страната. Още на следващия ден германските сили пробиват долното течение на Сомма, достигайки до река Есна, и скоро след това разгромяват решителните войници от френската Десета армия (на които германците отдават специална почит за безнадеждната им смелост след примирието). Към тях се присъединяват пехотинците от британската 51-ва хайлендска дивизия, които, откъснати от другарите си, пътуващи към Дюнкерк, бягат към Сен Валери с надеждата да бъдат евакуирани по същия начин. Те нямат такъв късмет и се предават на 12 юни. Дни преди тези катастрофални събития нещастните войници на лорд Горт се струпват на плажовете в Дюнкерк - 220 000 от тях, заедно със 120 000 французи и белгийци. Панцерите нахлуха в скалите с изглед към деморализираните съюзници, които се гърчеха в пясъка.

Германските командири са на път да им поставят ултиматум, на който не могат да откажат - да се предадат или да бъдат унищожени - когато директива на фюрера нарежда на силите му да спрат огъня, за да могат съюзниците да се евакуират. Всеки човек във Вермахта е зашеметен от неверие. Както обяснил на белгийския лидер на СС Леон ДеГрел четири години по-късно, Хитлер пуснал британците при Дюнкерк, защото по това време все още хранел надежди за тяхното приятелство и сътрудничество: "Принуждавайки ги или да се предадат, или да бъдат унищожени, те никога нямаше да могат да преговарят". Като ги пусне да се приберат у дома, британските власти и самият народ щяха да разберат правилно жеста му такъв, какъвто е: искрена стъпка към края на бойните действия и началото на помирието.

Вместо това Чърчил и неговите пропагандисти обръщат наопаки невероятното предложение на Хитлер, което е уникално в исторически план

заради своята щедрост. Опитът му за мир беше представен като поражение, причинено от неспособността му да смаже английските войници, дори в разгара на тяхното отстъпление. По този начин британският морал у дома се скова, защото германците бяха представени като разочаровани и победени. Измаменият британски народ никога не научи, че неговите синове, съпрузи, бащи и братя са били спасени не чрез импровизирана флотилия от яхти, пресичащи Ламанша, а чрез отказа на фюрера да пролее още арийска кръв в една провокирана от евреите война.

Така нареченото "чудо при Дюнкерк" е изцяло дело на Адолф Хитлер. Колкото и високопарен да е бил жестът му, той е бил напълно пропилян от властите в Лондон. Повече от половин милион вражески войници, които той пощади през 1940 г., нямаше да оценят това, което беше направил за тях, благодарение на умелото пропагандиране от страна на Чърчил и др. Те се завърнаха през следващите няколко години не като приятели, каквито той се надяваше да ги направи, а като обезумели от отмъщение убийци. По-добре да беше избил всеки от тях до последния човек, отколкото да се опита да ги изпрати у дома като емисари на добрата му воля - нещо, което те не бяха в състояние да разберат.

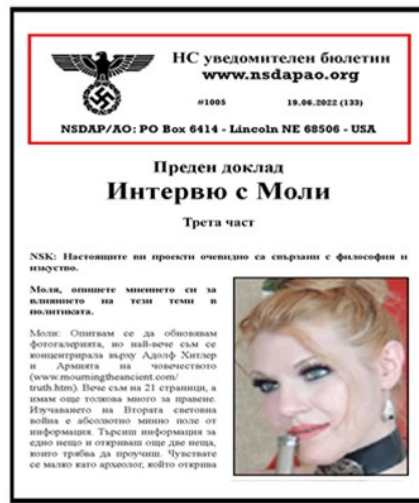
Във всеки случай такова унищожение не би било необходимо. Ако имаха възможност да се предадат с чест в напълно безнадеждната ситуация, в която се намираха на плажовете на Дюнкерк, лорд Горт и неговият Б.Е.Ф. щяха да бъдат принудени да сложат оръжие, точно както трябваше да направят техните другари от 51-ва хайландска дивизия в подобна ситуация при Сен Валери. Водещият английски военен историк, сър Базил Лидъл Харт, казва за Дюнкерк: "Никога не е имало по-предотвратимо голямо бедствие" (Уолш, 42). Докато Чърчил публично отрича, превръщайки позорното изтегляне от Дюнкерк в британски триумф, в частен план той го описва като "колосална военна катастрофа" (ibid, 43). Генерал Айрънсайд, началник на имперския генерален щаб, доверява на Антъни Идън: "Това е краят на Британската империя" (ibid.).

По-малко от две седмици след отплаването на последния "Томи" вкъщи германските войски навлизат в Париж. Както се случи и преди във Варшава, политиците, отговорни за обявяването на война на Райха, избягаха, оставяйки собствения си народ да се носи по течението в поражение. Филип Петен, почитаният герой и генерал от Първата световна война, сформира ново правителство, което приема примирие на 25 юни. Петен беше мъдър избор, защото фюрерът го уважаваше; затова и условията за капитулация бяха снизходителни, както показаха щедрите отношения на Хитлер с френския флот. Както дори враждебно настроените автори на книгата на

Time-Life (*The Luftwaffe*, стр. 44) трябваше да признаят: "Двете кампании - в Скандинавия и месец по-късно в равнините на Западна Европа - бяха сред най-блестящите военни операции на съвременността." Ако това е така, то успехът им се дължи в огромната си част на творческия гений на Адолф Хитлер и на създадената от него националсоциалистическа държава. Никоя друга нация в историята, превъзхождана числено и дори често технологично, не би могла да победи толкова мощни противници за толкова кратко време. Нищо подобно не се е случвало досега.

Кампанията на Запад е спечелена благодарение на смелостта и таланта на фюрера, изразени най-вече чрез неговите есесовци, чиито решителни бойни постижения са отблягвани от аристократичните сноби на германския генерален щаб. Въпреки това войниците от *Leibstandarte Adolf Hitler* (Бодигард на Адолф Хитлер) превземат стратегическите холандски канали, преди те да бъдат взривени, като по този начин правят възможен *блицкриг*. Те превземат Ротердам за три дни и застават начело на цялата офанзива, като за 24 часа напредват на 120 мили през френска територия. След като превземат Сома с мълниеносно настъпление, полкът *SS Totenkopf* ("Смъртоносна глава") проправя пътя към Париж. Благодарение до голяма степен на несравнимите им войници младият дух на арийското мъжество разбива стария свят на еврейската демокрация по бойните полета на Франция. Съюзниците - всички техни бойци и фабрични работници - бяха жалки двойници на еврейски планове, които нямаха нищо общо със "спасяването на Полша", "защитата на неутралните държави" или "спирането на нацисткото световно завоевание във Франция". Това бяха прозрачно очевидни шибльоти, емоционално създадени за консумация от езичниците.

Все още представян като "трагедия" от придворните историци и медийните пропагандатори, успехът на Хитлер всъщност е триумф на националсоциалистическата организация и превъзходните бойни способности над измамените слуги и идеологическите джуджета на завладените от евреи държави, които възнамеряват да извършат расово самоубийство. Западната кампания демонстрира, че една расово осъзната, изцяло арийска група бойци може да победи числено превъзхождащ, расово смесен враг, какъвто са британците, французите и холандците с техните цветнокожи колониални войски от Индия, Сенегал и Индонезия.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

